

vendigt, og hvor der ikke er nedsat eller nedsættes erstatningsbolig- eller samarbejdsudvalg (medens beslutningskompetencen for de almennyttige afdelinger i denne situation er henlagt til *boligministeren*). Beslutter kommunalbestyrelsen at iværksætte genhusningspligten efter forslaget § 59, stk. 2, forudsættes, at det almennyttige byggeris genhusningspligt er eller søges iværksat efter de herom gældende regler, jfr. ovenfor.

I områder, hvor genhusningspligten iværksættes, varetages *genhusningsbeføjelserne* efter forslaget § 58 principielt af *kommunalbestyrelsen* eller af et *erstatningsbolig- eller samarbejdsudvalg*. I almindelighed forudsættes genhusningspligten dog i stedet afviklet ved, at de enkelte private udlejere, der besidder egnede erstatningsboliger i tilstrækkeligt antal – evt. efter opfordring fra et *saneringsselskab* – indgår aftale med *selskabet* om, at dette inden for en vis periode kan disponere over ledigblivende lejligheder til genhusning, jfr. forslaget § 60, stk. 3. Herved undgår kommunen at oprette et særligt genhusningskontor, og genhusningerne forestås ved den allerede eksisterende genhusningsadministration under et af saneringsselskaberne, således som det i dag er tilfældet vedrørende erstatningsboligerne fra det ældre almennyttige byggeri.

Foruden at indføre regler om genhusning i den private udlejningssektor åbner lovforslaget adgang til at *midlertidige lån fra kommunen til saneringsselskaberne* til gennemførelse af saneringsplaner ikke længere behøver at pantsikres i de ejendomme, selskaberne skal råde over.

Endvidere foreslås bestemmelsen i lovens § 53, stk. 2, om, at kommunen dækker halvdelen af statens eventuelle tab på udlån til private ejeres gennemførelse af saneringspåbud, afløst af en bestemmelse om, at *staten dækker halvdelen af kommunens eventuelle tab* på sådanne foranstaltninger, efter at kommunen ved lovændringen i 1975 blev indskudt som mellemlåneled i påbudssaneringer.

Endelig indeholder lovforslaget en udtrykkelig bestemmelse om, at *boligministeren kan delegere sine beføjelser* efter saneringsloven til en styrelse (boligstyrelsen) under ministeriet som oprettet ved ministeriets strukturændring i begyndelsen af 1979, og om, at *klageadgangen* fra styrelsen til boligministeriets departement eventuelt *kan begrænses*.

De ved lovforslaget ophævede bestemmelser i saneringsloven (§§ 58–60, del af § 62, stk. 3, og § 63, stk. 1) vedrører *boliganvisning og og boliganvisningsudvalg*, hvorom bestemmelserne i boligreguleringsloven udgik ved den seneste lovrevision.

Lovforslaget medfører ingen *administrative* konsekvenser for *staten*. I det omfang saneringsselskabernes låntagning fritages for pantsikring, *mister staten stempelindtægter* svarende til forskellen mellem stempelgebyret for pantebreve og gældsbreve. For *kommuner*, hvori der saneres, medfører lovforslaget ikke i sig selv nogen administrative eller finansielle konsekvenser, da der ikke sker nogen forandring i kommunernes genhusningspligt, men alene skaffes flere genhusningsmuligheder.

Bemærkninger til de enkelte bestemmelser

Til nr. 1

Saneringsloven fra 1959, der indførte adgang for en vis majoritet af private grundejere i et saneringsområde til at overtage saneringsplanens gennemførelse med offentlig støtte, såkaldt ejerlavssanering, bestemte, at de kommunale midlertidige lån til ejerlavet skulle sikres ved pant i de ejerlavet tilhørende ejendomme, om fornødent tillige ved bankgaranti eller anden betryggende sikkerhed. Ved tilkomsten i 1969-saneringsloven af saneringsselskaber kobledes selskaberne lånemæssigt ind på denne bestemmelse.

I 1976 anmodede Københavns kommune om, at saneringsselskabernes låntagning frigjordes for kravet om pantsikkerhedsstillelse i de ejendomme, selskaberne skulle råde over. Det var kommunens opfattelse, at de med sikkerhedsstillelsen forbundne omkostninger – det administrative besvær med udfærdigelse af egentlige pantebreve og udgifterne i form af offentlige gebyrer – kunne undværes, efter at administrationen af 1969-loven havde vist, at der næppe var behov for et krav om egentlig pantsikkerhed for de midlertidige saneringslån til selskaberne. Navnlig i tilfælde af totalsanering vil de ydede lån til ejendommenes erhvervelse og nedbrydning tillige afgjort overstige den ryddede grunds panteværdi.

På denne baggrund foreslås adgang for kommunerne til at dispensere fra kravet om saneringsselskabernes pantsikring af midlertidige lån, og for de herved opnåede besparelser – svarende til forskellen mellem stempelgebyret for pantebreve og gældsbreve – vil der kunne afholdes flere saneringsforanstaltninger.

Til nr. 2 og 3.

Der henvises til de almindelige bemærkninger.

Til nr. 4 og 5.

Genhusningsmyndigheden, dvs. den til hvem erstatningslejligheder skal anmeldes (lovforslagets